

René's bijzondere band met zijn passagiers

'Ik mis de pont, maar dat zal vanzelf wel slijten'

René Henderickx (69) stopte vorig jaar na tien jaar als pontschipper op het voet- en fietsveer tussen Breukelen en Nieuwer ter Aa. Hij had graag langer door willen werken, maar zijn gezondheid laat dat niet meer toe.

De ruigste golven bedwong René Henderickx toen hij nog als douanier bij de kustwacht van IJmuiden en Den Helder werkte. Hij twijfelde aanvankelijk dan ook of pontwachter op het voet- en fietsveer tussen Breukelen en Nieuwer ter Aa wel iets voor hem zou zijn. Als echte zeebonk was hij de woeste Noordzee gewend. Heel wat anders dan elke dag een stukje van honderd meter heen en weer varen over het kalme Amsterdam-Rijnkanaal. Toch beviel zijn nieuwe baan hem meteen. Dat zat hem vooral in de mensen die hij dagelijks op de veerpont trof: schoolkinderen, huisvrouwen, forensen, ouderen. "Ze stortten niet meteen hun hart bij me uit.

Die band groeide geleidelijk. Kinderen verklapten me dat ze aan het spijbelen waren, mannen of vrouwen vertelden me over hun echtscheiding, over ziektes en verliefdheden. Het was soms net een vervolgh verhaal. Aan het einde van de dag, als ze weer teruggingen, kreeg ik weer een nieuw hoofdstuk te horen."

EEN BIJZONDERE ONTMOETING

Zelf is René is geen kletskaus. Hij luistert vooral. Een bedachtzame man bij wie je moet durven zwijgen om te horen wat er na die stilte volgt; vaak een van de mooie verhalen die hij spaarzaam onthult. Bijzonder was een ontmoeting met een oude man die hij op een ochtend in maart trof. "Hij zag eruit als een landheer. Woeste, witte wenkbrauwen, een lange groene jas, rubberen laarzen en een wandelstok. Ik denk dat hij achterin de tachtig was. Hij wees met zijn stok op de veerpont en zei 'Hij vaart nog...' Onderweg vertelde hij me over zijn grootmoeder die vroeger meevoer op de oude, grote pont van Nieuwer ter Aa. Die was destijds bestemd

voor de hooiwagen met paard. Aan de overkant nam hij afscheid en wandelde richting het bos bij Over Holland. Ik keek hem na. Hij bleef stilstaan bij het oude wachthuisje. Ik voelde dat hij aan zijn grootvader dacht. Daarna wandelde hij verder. Zijn wandelstok keurig in de maat." Terugrekenend concludeerde Henderickx dat het verhaal klopte met zijn eigen gegevens over de geschiedenis van de veerdienst. "Die vaart sinds 1881. Zijn grootouders hadden dus de eerste vaart van het pontje nog meegemaakt! Ik vond het bijzonder om het verleden op deze manier te ervaren. Ik hoop deze man ooit nog eens terug te zien, want ik heb nog zo veel vragen voor hem."

'Ik wist dat Henk dienst had. Het moest hem zijn'

'ZONDER HENK WAS HET ANDERS'

In datzelfde jaar 2010 verongelukte Henderickx' collega en beste maatje Henk Plomp. Hij herinnert het zich nog precies: "Ik zat die ochtend op mijn boot in Vinkeveen, waar ik vaak verbleef als ik moest werken. Dat was dichterbij dan mijn woonplaats Veghel. Henks vrouw belde me op en zei dat ik de tv aan moest zetten. Er was een ongeluk met de pont gebeurd. Ze was bang dat het Henk was. Van de zenuwen kreeg ik de tv niet aan. En toen

zag ik het op het nieuws... Ik wist dat Henk dienst had. Het moest hem zijn."

Een Duits vrachtschip was in aanvaring gekomen met het pontje. Henderickx zucht: "Ik weet precies hoe het gegaan is; het had mij ook kunnen overkomen. Henk is met zijn hoofd tegen een ijzeren wand gevallen, bewusteloos geraakt en verdronken."

Henderickx was zo van streek door de dood van zijn vriend dat hij besloot om voor een halfjaar als pontwachter in Roermond te gaan werken. "In Nieuwer ter Aa werd ik steeds aan het ongeluk herinnerd.

Ik had het er heel zwaar mee. Zonder Henk was het anders. We hadden veel lol samen en spraken vaak een uur voor de dienst al af."

Met Plomps zoon heeft Henderickx nog regelmatig contact. "Hij werkt als binnenschipper en helpt af en toe ook op de pont. Ik heb hem gekoppeld aan een meisje dat meevoer. Ik wist dat ze elkaar leuk vonden, maar het niet durfden te zeggen. Niet tegen elkaar, wél tegen mij. Door mijn toedoen zijn ze nu getrouwd en hebben ze een kindje."

WARM AFSCHEID

Hoewel Henderickx graag nog veel langer op de pont had gewerkt, stopte hij er vorig jaar in december mee. "Ik heb een aandoening aan mijn nieren, waardoor het werk lichamelijk steeds zwaarder werd." Het afscheid maakte veel goed. "Mijn kofferbak zat vol kaartjes, kindertekeningen en cadeautjes van passagiers. Een jongetje pakte me stevig beet en liet me niet meer los. Dat was zo mooi. Ik zat die dag vol emoties. Liever wil je dan niet dat mensen je

zo zien, maar ja..." Weer moet hij een beetje huilen. Ingehouden, zoals mannen dat kunnen. Twee dagen is hij ervan in de war geweest. "Maar de warmte van al die mensen deed me ook erg goed."

GEHAKTBALLEN BRENGEN

Af en toe keert hij terug naar de pont, want daar is altijd wel iemand die hem kent. De eerste tijd kon hij dat niet. Dan kreeg hij het zo verrekte moeilijk als hij de pont weer zag varen. "Mijn collega Ton belt me zeker eens per week op. 'René, ik mis je', zegt hij dan." Henderickx grinnikt daar om. "Dan vraagt hij wanneer ik weer langskom. En of ik gehaktballen meebreng. Toen ik nog werkte, bakte ik vaak thuis gehaktballen en nam die mee naar de late dienst." Henderickx tuurt weemoedig voor zich uit. "Ach, het zal vanzelf wel slijten. Al zou ik wel weer iets om handen willen hebben. Via mijn werkgever ODV Maritiem hebben ze soms mensen nodig om op de patrouilleboten te varen. Dat laat mijn gezondheid wél toe en lijkt me ook wel wat." ■